

„Никой не може да надмине Сюзън Елизабет Филипс.“ – ДЖЕЙН АН КРЕНЦ



Сюзън Елизабет Филипс



РАЙ В ТЕКСАС

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да намерите
в Библио.бг**

www.biblio.bg



Сюзън
Елизабет
Филипс

РАЙ В ТЕКСАС

Превод
Диана Кутева

Издателство ИБИС
София

— **Б**одигард! Не се нуждая от никакъв проклет бодигард! Сребърните върхове на пурпурните ботуши от гущерова кожа на Боби Том Дентън проблеснаха на светлината, когато бившият футболист прекоси килима и сложи длани върху бюрото на адвокатата си.

Джак Ейкън го изгледа предпазливо.

– От студиото „Уиндмил“ смятат, че се нуждаеш.

– Не ми пука какво мислят те. Всички знаят, че в Южна Калифорния и трън да завъртиш, няма да закачиш нито един, който да притежава капчица здрав разум – заяви Боби Том категорично. – Е, може би някои от фермерите правят изключение, но те са единствените. – Намести високата си и стройна снага в коженото кресло, качи обутите си в ботуши крака върху бюрото и кръстоса глезени.

Джак Ейкън огледа мъжа, който бе най-важният му клиент. Днес Боби Том беше облечен направо консервативно в бели ленени панталони, бледолилава копринена риза, пурпурни ботуши от гущерова кожа и светлосива шапка „Стетсън“. Бившият уайд рисийвър* не се разделяше със стетсъна си. Някои от гаджетата му се кълняха, че не я свалял дори в леглото, но Джак не вярваше особено на тези твърдения. Без съмнение Боби Том се гордееше, че е тексасец, макар че заради професионалната си футболна кариера бе принуден да прекара по-голяма част от последните десет години в Чикаго.

С външния си вид на сякаш слязъл от лъскава корица на списание, с усмивка, която тутакси пленяваше всяко женско сърце, и с впечатляващия чифт диамантени пръстени на Суперкупата, Боби Том очевидно бе най-чаровното и бляскаво момче в професионалния американски футбол. От самото начало на кариере-

* Позицията им е в близост до двете странични линии на полето. Едни от най-важните играчи, които отбелязват тъчдаун. Основната им цел е да улавят топката, хвърлена от куотърбека. – Бел. прев.

рата му телевизионната публика се влюби в провинциалния му момчешки чар, но онези, които играеха срещу него, не можеха да бъдат заблудени от излъчването му на „добро“ момче. Те знаеха, че Боби Том е умен, неударжим и корав противник. Той беше не само най-колоритният уайд рисийвър в Националната футболна лига, но и най-добрият, когато раната в коляното му, получена преди пет месеца по време на последните мачове за Суперкупата, го извади от строя и го принуди да се оттегли на трийсет и три години. Така че сега бе повече от естествено онези от Холивуд да се надпреварват да го направят новия герой в някой от своите екшън филми.

– Боби Том, хората от „Уиндмил“ имат право да се тревожат. Те ти плащат няколко милиона долара, за да снимаш първия си филм с тях.

– Аз съм футболен играч, а не проклета филмова звезда!

– От миналия януари ти си *бивш* футболен играч – изтъкна Джак. – Освен това, решението да сложиш подписа си под договора беше твое.

Боби Том смъкна шапката си, прокара ръка през гъстата си руса коса и я нахлупи отново.

– Бях пиан и търсех нова посока в живота си. Ти би трябвало да ме предпазваш от това да вземам важни решения, когато не съм трезвен.

– Двамата с теб сме приятели от доста време и досега не съм те виждал пиан, така че това извинение не минава. Освен това, ти си един от най-умните бизнесмени, които познавам, а и със сигурност не се нуждаеш от пари. Ако не си искал да подпишеш онзи договор с „Уиндмил“, нямаше да го направиш.

– Ами, промених си мнението.

– Сключвал си повече сделки, отколкото мога да преброя, и никога не съм чувал да си нарушавал договор. Сигурен ли си, че искаш да започнеш сега?

– Не съм казал, че ще наруша проклетия договор.

Джак помести върху бюрото си две папки и пакетче с ментови бонбони. Двамата бяха приятели повече от десет години, но той подозираше, че едва ли познава Боби Том повече от бърснаря, който подстригва косата му. Въпреки приветливото си и любезно държание, бившият футболист не обичаше да споделя лични неща.

Не че Джак го упрекваше за това. Всеки на този свят искаше

частица от Боби Том и спортистът се бе научил да се защитава. Макар че според мнението на Джак, невинаги се справяше добре. Боби Том се бе превърнал в лесна мишена за всеки западнал бивш спортист, по-засукана жена или негов земляк, изпаднал в житейско затруднение.

Джак обели фолиото на пакетчето с бонбони.

– Питам само от любопитство: разбираш ли нещо от актьорската професия?

– Не, по дяволите.

– Така си и мислех.

– Не виждам какъв е проблемът. Във филми като този всичко се свежда до сритване на задници и събличане на мацки. Че аз, дяволите да ме вземат, се занимавам с това от осемгодишен.

Такъв коментар беше характерен за Боби Том Дентън и Джак не успя да сдържи усмивката си. Независимо от това, което каза Боби Том, той не се съмняваше, че клиентът му възнамерява да постигне успехи във филмовата си кариера. Досега Джак никога не бе виждал бившия футболист да се заеме с нещо, което не възнамерява да свърши добре – от придобиване на недвижими имоти до впускането в нов бизнес. От друга страна обаче Боби Том със сигурност обмисляше добре всяко ново начинание.

Джак се облегна на стола си.

– Преди два часа разговарях с Уилоу Крейг от студиото „Уиндмил“. Беше много нещастна, защото си настоял снимките да бъдат в Телароса.

– Те се нуждаят от някой малък град в Тексас. А ти много добре знаеш, че в Телароса са го закъсали с парите и снимките ще им помогнат да се съвземат.

– Мислех, че известно време няма да се появяваш в родния си град, особено след цялата тази лудница около големия фестивал, който планират за съживяването на града.

– Не ми го напомняй – изтръпна Боби Том.

– Факт е, че трябва да отидеш там. „Уиндмил“ вече са преместили в града оборудването и персонала си, но без теб не могат да започнат снимките.

– Казах им, че ще се появя.

– Също както преди две седмици им каза, че ще се появиш за всички онези срещи и за пробите на костюмите, които ти бяха определили в Ел Ей.

– Онова беше тъпо и ненужно разтакаване. По дяволите,

вече разполагам с по-добър гардероб от всеки друг играч в Националната футболна лига. За какво са ми проби?

Джак се предаде. Както обикновено, Боби Том правеше всичко по своему. Под привидната си сговорчивост тексасецът притежаваше магарешки инат и никак не обичаше да бъде пришпорван.

Боби Том спусна краката си от бюрото и бавно се изправи. Макар да го прикриваше ловко, Джак знаеше, че клиентът му е съсипан от принудителното си оттегляне. Откакто лекарите му казаха, че никога повече няма да играе, Боби Том се бе впуснал в най-различни бизнес начинания с дивата решителност на мъж, намиращ се на ръба на финансовия банкрут, докато всъщност беше една от спортните легенди на „Чикаго Старс“, а заплатата му в милиони долари бе само малка част от богатството, което притежаваше. Джак се чудеше дали тази филмова сделка не беше за Боби Том само начин да убива времето, докато се мъчеше да измисли как да продължи живота си.

Боби Том се спря до вратата, обърна се и удостои агента си с един от онези пронизващи погледи на сините си очи, които всяваха страх у защитниците от всички отбори в лигата.

– Какво ще кажеш да се свържеш още сега с онези от „Уиндмил“ и да им предложиш да отзоват бодигарда си?

Макар че молбата бе изречена с кротък тон, Джак не се остави да бъде подлъган. Боби Том винаги знаеше много точно какво иска и обикновено го получаваше.

– Опасявам се, че вече са изпратили някой и сега той пътува насам. Само че изпращат придружител, а не бодигард.

– Казах им, че сам ще пристигна в Телароса и ще го направя. Ако някой проклет бодигард цъфне тук и си въобрази, че ще започне да ме командва, по-добре ще е да е корав мъжага, иначе ще свърши с моите инициали, гравирани на задника му.

Джак сведе поглед към документите пред себе си и реши, че сега не е най-подходящият момент да уведоми Боби Том, че „коравият мъжага“, изпратен от студиото „Уиндмил“, се нарича Грейси Сноу. И докато прибираше документите в папката, разчиташе единствено на това госпожица Сноу да се окаже с великолепно дупе, с убийствени цици и инстинкти на пираня. Защото в противен случай нямаше никакви шансове срещу Боби Том Дентън.

През този месец на Грейси Сноу не ѝ вървеше с косата. Влажният нощен бриз, типичен за началото на юли, запрати пред очите ѝ немирнен къдрав кичур от меднокафявата ѝ коса и тя с въздишка си рече, че не биваше да се доверява на фризьор, когото всички наричаха просто „господин Ед“. Но тъй като не вярваше, че има полза от това да се вторачваш в лошите неща, вместо да се тръшка заради ужасните къдрици младата жена заключи вратата на взетата под наем кола и закрачи по тротоара към къщата на Боби Том Дентън.

Половин дузина коли бяха паркирани на извитата алея за автомобили и когато наближи стройния кедър и остъклената веранда с изглед към езерото Мичиган, чу гърмящата музика. Наближаваше девет и половина. Отчаяно ѝ се искаше да отложи тази среща за сутринта, когато щеше да е по-отпочинала и не толкова нервна, но просто не разполагаше с толкова време. Трябваше на всяка цена да докаже на Уилоу Крейг, че е способна да се справи безпроблемно с първата си наистина отговорна задача.

Къщата изглеждаше необикновена: ниска, но просторна, със стръмен покрив. Лакираните входни врати имаха продълговати алуминиеви дръжки, напомнящи за бедрени кости. Не можеше да се каже, че всичко бе точно по вкуса ѝ, но тъкмо това го правеше по-интересно. Опитвайки се да потисне присвиването на стомаха си, тя натисна звънеца с решителен жест и подръпна сакото на тъмносиния си костюм – безформено постижение на шиваческото изкуство, което не беше нито прекалено дълго, нито прекалено късо, а просто безнадеждно демоде. Искаше ѝ се полата ѝ да не беше толкова омачкана след полета ѝ от Лос Анджелис до чикагското летище О’Хеър, но кога ли ѝ бе вървяло с дрехите. Понякога ѝ се струваше, че усетът ѝ за стил се бе изкривил, след като бе отраснала сред толкова много старци, защото винаги изглеждаше поне с две десетилетия изостанала от последната мода.

Когато натисна отново звънеца, ѝ се причу отекване на гонг отвътре, но музиката кънтеше толкова силно, че бе трудно да се каже дали не се заблуждава. Обзе я леко нетърпение.

Явно вътре се вихреше див купон.

Макар че беше на трийсет години, Грейси никога не бе присъствала на див купон. Зачуди се дали няма да има порнографски филми и кокаин за гостите. Бе почти сигурна, че не одобрява и двата порока, ала след като нямаше опит с нито един

от тях, реши, че ще е по-честно да не съди прибързано. В края на краищата какъв смисъл има да започва нов живот, ако не е отворена за нови преживявания? Не че щеше да се впусне в експерименти с наркотици, но относно порнографските филми... може пък да им хвърли един поглед.

Натисна два пъти звънеца и намести поредния немирнен кичур в разхлабения си кок. Беше се надявала, че като се накъдри, ще се отърве от демодирания си, но удобна прическа, с която бе свикнала през последните десетина години. Представяше си нещо меко и вълнисто, което ще я накара да се почувства като нова личност, но ситните къдрици, с които господин Ед я бе снабдил, далеч не бяха това, за което си мечтаеше.

Май беше забравила, че още като тийнейджърка всичките ѝ усилия да подобри външния си вид винаги бяха завършвали катастрофално. Цели месеци се бе разхождала със зелена коса заради грешно дозираната кислородна вода. После пък кожата ѝ се зачерви и изприщи от алергичната реакция към крем за премахване на лунички. В ушите ѝ още кънтеше подигравателният смях на съучениците ѝ от гимназията, когато подплънките на сутиена ѝ се разместиха, докато правеше литературен анализ на един роман. Този инцидент се оказа окончателният удар върху самочувствието ѝ. Тогава тя си обеща да приеме и да се примири с думите на майка си, повтаряни със съкрушителна откровеност още откакто Грейси бе шестгодишна.

Грейси Сноу, ти си потомка на род с обикновени и грозновати жени и така е било поколения наред. Примири се с факта, че никога няма да бъдеш красавица и ще си малко пощастлива.

Тя беше средно висока – нито достатъчно ниска, за да изглежда сладка, нито толкова висока, че да бъде грациозна. Не можеше да се каже, че е плоска, ала не бе много далеч от това определение. Очите ѝ не бяха нито топло кафяви, нито искрящо сини, а безлично сиви. Устата ѝ бе прекалено широка, а брадичката ѝ издаваше упорития ѝ характер. Вече не изпитваше благодарност за гладката кожа, прозираща изпод луничките, с които бе осеяна горната част на носа ѝ. Или че носът ѝ беше малък и прав. Вместо това бе съсредоточила благодарността си към Бог, задето я бе дарил с други важни предимства: интелигентност, чувство за хумор и ненаситен интерес към всички аспекти на човешкото поведение. Все си повтаряше, че силата

на характера е много по-важна от всякаква хубост. Само когато изпаднеше в най-дълбоко униние, ѝ се искаше да размени частичка от своята цялостност, късче от добродетелността си или няколко трохи от организационните си умения срещу по-голям размер на суетиена си.

Вратата най-после се отвори и размислите ѝ рязко бяха прекъснати. Тя се озова пред най-грозния мъж, когото някога бе виждала – великан с дебел врат, с плешива глава и приведени рамене. Изглежда го с интерес, докато неговите очи се плъзнаха по тъмносиния ѝ костюм, по спретнатата ѝ бяла блуза и ненужно официалните ѝ черни обувки.

– Да?

Грейси изпъна рамене и леко вирна брадичка.

– Тук съм, за да се видя с господин Дентън.

– Крайно време беше. – Без никакво предупреждение той я сграбчи за ръката и я вмъкна вътре в къщата. – Носиш ли си музика?

Въпросът му така я стресна, че тя огледа съвсем бегло фойето: варовикови плочи по пода, масивна алуминиева скулптура на стената и гранитен блок, служещ за пиедестал на самурайски шлем.

– Музика ли?

– Господи, изрично предупредих Стела да не забрави да ти поръча да си донесеш музика. Няма значение. Ще използваме касетата, която предишното момиче забрави тук.

– Касетата?

– Боби Том е в басейна. С момчетата искаме да го изненадаме, затова изчакай, докато не подготвя всичко за появата ти. Тогава ще влезем заедно.

С тези думи изчезна зад японския параван отъясно. Тя запна смаяно след него, разкъсвана между тревогата и любопитството. Очевидно я бе сбъркал с някоя друга, но тъй като Боби Том Дентън не приемаше никакви телефонни обаждания от студиото „Уиндмил“, тя се запита дали да не се възползва от това недоразумение.

Предишната Грейси Сноу щеше да изчака търпеливо мъжа, докато се завърне, за да му обясни мисията си, но новата, жадна за приключения Грейси Сноу пое по извития коридор, от дъното на който гърмеше музиката.

Стаите, покрай които мина, не приличаха на нищо, което

бе виждала досега. Винаги си е била прикрита почитателка на всичко чувствено, затова не се задоволи само да гледа. Ръцете я засърбяха да погали грубите на вид скулптури върху никелираните метални постаменти и гранитните блокове, върху които бяха изсечени поставки с неправилна форма, приличащи на разрези на праисторически дървета. Искаше да прокара пръстите си по стените, някои от които бяха лакирани в бледосиво, докато други бяха покрити с дълги ленти от изкуствено състарена кожа, избелени до цвета на пепел. Дълбоките, ниски фотьойли и дивани, тапицирани с ленено платно на бели и черни ивици, я приканваха да се отпусне в тях, а нежното евкалиптовото ухание, носещо се от античните урни, подразни ноздрите ѝ.

Грейси долови и мирис на хлор, смесващ се с аромата на евкалиптите. Очите ѝ се разшириха от изненада, докато заобикаляше масивен комплект от каменни блокове, спускащи се артистично от стената. Коридорът се разшири, за да премине плавно в луксозна пещера, чиито стени бяха покрити с широки плоскости от пясъчно стъкло. Пораснали палми, бамбукови стъбла и друга екзотична зеленина растеше от лехи в причудливи форми, издълбани в пода от черен мрамор. Всичко това придаваше на пещерата едновременно тропически и праисторически вид. Асиметрично оформеният плувен басейн, облицован с черни плочки, напомняше за скрито езеро от древна епоха, любимо място за водопой на динозаври. Дори обикновените шезлонги без украса и масивните маси, издялани от плоски камъни, се вписваха в интериора, оформен като пейзаж от природата.

Интериорът може и да изглеждаше праисторически, обаче гостите имаха съвсем модерен вид. В смесената компания имаше около трийсетина души. Жените бяха млади и красиви, а мъжете, както белите, така и тъмнокожите, имаха изпъкнали мускули и яки вратове. Грейси не знаеше нищо за футболистите, освен че се славеха с лоша репутация. Докато оглеждаше оскъдните бански, носени от повечето от жените, не успя да потисне плахата надежда, че след малко пред очите ѝ ще се развихри неистова оргия. Не че щеше да участва в нещо подобно – дори и ако предположеше, че някой би я поканил – но щеше да ѝ бъде интересно да наблюдава.

Пронизителните женски писъци привлякоха вниманието ѝ към вана, покрита с пяна, сгушена сред купчина каменни блокове върху подиум близо до прозорците. Сред мехурите лудуваха

четири жени и Грейси изпита едновременно завист и възхищение, докато оглеждаше загорелите им от слънцето бюстове, с блестящи по тях капки вода, подскачащи под оскъдните горнища на банските. Тогава погледът ѝ се отмести към единствения мъж на подиума и всичко в нея замря.

Тутакси го позна, защото бе виждала доста негови снимки. Той се бе изправил до ваната като султан, надзираващ харема си. И докато го съзерцаваше, всичките ѝ най-спотаени и най-съкровени сексуални фантазии мигом се пробудиха. Това наистина бе той, самият Боби Том Дентън. *Мили Боже!*

Беше като възплъщение на всеки мъж, за когото тя някога бе копняла. Всички съученици от гимназията, които я бяха пре-небрегвали; всички млади мъже, които така и не успяха да запомнят името ѝ; всички красиви колеги, които я удостояваха с комплименти за ясната ѝ мисъл, но никога не се сещаха да я поканят на среща. Той бе бляскав супермен, спуснат на земята от перверзния Господ, само за да напомня на грозничките и безлични жени като нея, че някои неща са недостижими.

Пак от снимките знаеше, че любимият му стетсън скрива гъста руса коса, докато периферията засенчваше чифт тъмносини очи, дълбоки и кадифени като лятна нощ. За разлика от нейните, неговите скули бяха като изсечени от ренесансов скулптор. Имаше идеално изваян прав нос, решителна челюст и уста, която трябваше да се показва само с табелка: „Внимание, жени! Смъртоносна опасност!“ Беше абсолютно и върховно мъжествен. Докато се взираше в него, я прободеше същият сладък копнеж, който бе изпитвала в онези летни вечери, когато лежеше в тревата и се любоваше на звездите. Той грееше също тъй ярко, но бе също толкова недостижим.

Носеше неизменния черен стетсън, каубойски ботуши от змийска кожа и копринен халат, осеян с червени и зелени светкавици. В едната си ръка държеше бутилка бира с кехлибарен цвят. Пушеше пура, затъкната в ъгъла на устата му, а димът от нея се виеше на кръгчета. Между края на каубойските му ботуши и ръба на халата се виждаше гола кожа и се разкриваха силни, великолепно оформени прасци. Устата ѝ пресъхна, като се запита дали е гол под халата.

– Хей! Нали ти казах да ме изчакаш пред вратата.

Стресната, тя подскочи, когато едрият мъж, който я бе пушал в къщата, изникна зад нея с малък касетофон в ръка.

– Стела те похвали, че си много секси, но аз исках блондинка. – Той я огледа недоверчиво. – Боби Том си пада по блондинките. Блондинка ли си под тази перука?

Ръката ѝ се стрелна към кока.

– Всъщност...

– Харесва ми облеклото на библиотечарка, което си надянала, но се нуждаеш от доста грим. Боби Том харесва жените да са с грим.

И с големи гърди, помисли си тя, когато погледът ѝ отново се насочи към подиума. Явно бе, че Боби Том си пада по жени с огромни бюстове.

Погледът ѝ се върна на касетофона, докато се опитваше да разгадае възникналото недоразумението. И точно когато започна да се досеща за правилното обяснение, мъжът се почеса по гърдите.

– Стела каза ли ти, че искаме нещо по-така, по-специално, защото той е много депресиран напоследък заради раздялата си с футбола? Дори започна да говори, че ще напусне Чикаго, за да живее в Тексас през цялата година. С момчетата си помислихме, че трябва да го поразвеселим. Боби Том обича стриптийзърките.

Стриптизърките! Пръстите на Грейси конвулсивно се впиха около фалшивите ѝ перли.

– О, мили Боже! Трябва да обясня...

– Имаше една стриптийзърка, за която едва не се ожени, но тя не се справи с футболния тест. – Мъжът поклати глава. – Още не мога да повярвам, че най-великият в тази игра замени шлема за Холивуд. За всичко е виновно проклетото му коляно.

Тъй като той явно предпочиташе да говори на себе си, вместо на нея, Грейси не каза нищо. Вместо това се опита да осмисли невероятния факт, че този мъж бе сбъркал нея – последната трийсетгодишна девственица, останала на планетата – със стриптийзърка!

Беше смущаващо.

Беше ужасяващо.

Беше *умопомрачително!*

Той отново я огледа критично.

– Последната, която Стела ни изпрати, се беше облякла като монахиня. Боби Том обича да се смее до пръсване. Но тя беше яко гримирана. Боби Том обича жените да са здравата гримиранни. По-добре ще е да се понаконтис.

Крайно време бе да се приключи с това недоразумение. Тя се изкашля, преди да заговори:

– За съжаление, господин...

– Бруно. Бруно Метучи. В доброто старо време играех за „Чикаго Старс“, още когато Бърт Съмървил притежаваше отбора. Разбира се, никога не съм бил звезда като Боби Том.

– Разбирам. Ами, всъщност...

Пронизителни женски писъци откъм ваната отново привлякоха вниманието ѝ. Грейси вдигна очи и видя Боби Том да се визира снизходително в жените, палуващи в краката му, докато далечните светлини откъм езерото Мичиган блещукаха през стъклото зад него. За миг си представи как той се носи в пространството, космически каубой с шапката си „Стетсън“, с ботушите и халата, мъж, неподвластен на същите правила на земното притегляне, чиито роби бяха всички останали обикновени същества на планетата. Като че ли имаше невидими шпори на ботушите си, които му позволяваха да се движи със свръхзвукова скорост, пръскайки гигантски бляскави искри, които осветяваха всичко, което правеше, превръщайки го в най-прекрасния блян на света, по-велик от живота.

Една жена се надигна от мехурите във ваната.

– Боби Том, ти ми каза, че отново мога да се опитам да се справя с теста.

Говореше високо, а останалите гости я приветстваха с грубиянски възгласи. Всички от групата като един се извърнаха към подиума в очакване на отговора на домакина.

Боби Том, с пура в устата и бутилка бира в едната си ръка, пъхна другата в джоба на халата си и изгледа момичето замислено.

– Сигурна ли си, че си готова, скъпа Джули? Знаеш, че можеш да опиташ само два пъти. Предишния път сбърка с рекорда на Ерик Дикерсън.

– Сигурна съм. Наистина се подготвих много усилено.

Джули имаше вид на модел на бански костюми, слязъл от корицата на „Спортс Илюстрийд“. Като се изправи във водата, мократа ѝ руса коса се разпиля на светли кичури по раменете. Приседна на ръба на ваната, за да се вижда още по-добре банският ѝ костюм от три малки тюркоазено сини триъгълници, обшити с яркожълти ивици. Грейси знаеше, че много от познатите ѝ нямаше да одобрят толкова предизвикателен бански костюм,

но като предана почитателка на идеята, че всяка жена трябва да се възползва от това, което Бог ѝ е дал, Грейси си каза, че непознатата изглежда чудесно.

Някой от тълпата изключи музиката. Боби Том седна на един от каменните блокове и праметна единия си ботуш от змийска кожа върху голото си коляно.

– Тогава ела тук и ме целуни за късмет. И гледай този път да не ме разочароваш. Тъкмо сега съм склонен да ти отдам сърцето си и да те направя госпожа Боби Том.

Докато Джули изпълняваше желанието му, Грейси погледна любопитно към Бруно.

– Той наистина ли ги изпитва за познанията им по американски футбол?

– Разбира се. Футболът е животът на Боби Том. За нищо на света не иска да стига до развод, но е наясно, че никога няма да бъде щастлив с жена, която не разбира тази игра.

Докато Грейси се опитваше да осмисли тази информация, Боби Том целуна Джули, после я тупна по мокрото ѝ дупе и я върна на мястото ѝ на ръба на ваната. Гостите се струпаха около подиума, за да наблюдават какво ще се случи. Грейси се възползва от това, че Бруно също се приготви да не изпусне нищо от размяната на въпроси и отговори, и се качи на едно стъпало зад нея, така че и тя да не пропусне нещо.

Боби Том изтръска пурата си в големия пепелник от оникс.

– Добре, скъпа. Да започнем с куотърбеците. Да се опитаме да сравним Тери Брадшоу, Лен Даусън и Боб Грийз. Кой от тях е постигнал най-висок процент на майсторски изпълнени удари? Забележи, че се опитвам да не те затруднявам. Не те питам колко точно е този процент, а само кой е най-добрият?

Джули отметна през рамо лъскавата си мокра коса и се усмихна уверено.

– Лен Даусън.

– Наистина се справи много добре.

Във ваната светеха подводни лампички, така че сега лицето му се виждаше по-ясно под периферията на стетсъна. Макар че Грейси стоеше доста встрани, за да бъде сигурна, на нея ѝ се стори, че долови проблясъци на развеселеност в тъмносините му очи. Като отдаден изследовател на човешката природа, интересът ѝ към ставащото пред очите ѝ все повече нарастваше.

– А сега да видим дали си научила това, което те затрудни

при предишния тест. Върни се мислено назад чак в 1985 година и ми кажи името на най-добрия нападател в Националната футболна лига.

– Лесен въпрос. Маркърс Алън.

– А в Американската футболна лига?

– Кърт... Не! Джералд Ригс.

Боби Том сложи ръка на гърдите си.

– Брей, за малко да накараш сърцето ми да спре. Добре, а сега ми кажи кой е най-отдалеч отбелязаният гол в мач от Суперкупата?

– Голът на Джан Стенеръд, на четвъртия финал на Суперкупата.

Боби Том огледа тълпата, преди да се ухили радостно.

– Само аз ли чувам сватбени камбани?

Грейси също се усмихна на тази закачка и се наведе към Бруно, за да му прошепне:

– Но това не е ли малко унизително за нея?

– Не и ако спечели. Имаш ли представа колко струва Боби Том?

Сигурно много, предположи тя. Заслуша се в следващите му два въпроса. Джули отговори успешно и на двата. Освен че беше красавица, блондинката явно знаеше много за американския футбол, но Грейси не можеше да се отърси от смътното усещане, че нямаше да се окаже достатъчно умна, за да задоволи всички изисквания на Боби Том Дентън.

Тя отново зашепна на ухото на Бруно.

– Всички тези млади жени наистина ли вярват, че той приема теста на сериозно?

– Разбира се. Защо иначе според теб мъж, който толкова обича жените, не се е оженил досега?

– Може да е гей – предположи младата жена, просто в името на спора.

Рунтавите вежди на Бруно подскочиха на челото му и той едва не се задави.

– Гей? Боби Том Дентън? – рече разгорещено. – Глупости, той може да се похвали с повече трофеи от всеки първокласен трапер. Господи, само се моли да не те е чул. Тогава сигурно... е, дори не искам да си представям какво ще направи.

Грейси никога не бе предполагала, че мъж, който със сигурност е хетеросексуален, може да се ядоса, ако го заподозрат, че

е гей, но понеже тя самата едва ли можеше да се нарече експерт по мъжкото поведение, сигурно нещо ѝ убягваше.

Джули отговори на следващия въпрос за някакъв играч, наречен Уолтър Пейтън, както и на следващия за футболния отбор на Питсбърг. Боби Том се надигна от мястото си и закрочи около задния край на подиума, с дълбоко замислен вид, което нито за миг не заблуди Грейси.

– Добре, скъпа, а сега се концентрирай. Само един въпрос те дели от дългата разходка по централата пътека в църквата. Вече дори си мисля за красивите бебчета, които ще си имаме. Не съм бил толкова развълнуван, откакто спечелих първата си Суперкупа. Концентрира ли се вече?

Джули сбърчи леко красивото си чело.

– Готова съм, напълно концентрирана.

– Добре, скъпа, само гледай накрая да не ме разочароваш. – Поднесе бутилката с бира до устните си, изпи съдържанието ѝ и я остави на пода. – Всички знаят, че страничните греди са с височина осемнайсет фута* и шест инча**. А напречната греда е на...

– ...височина десет фута над терена! – изкрещя Джули.

– Е, скъпа, ценя прекалено много твоята интелигентност, за да ти задавам такъв лесен въпрос. Почакай да свърша, защото иначе те заплашва наказание от два допълнителни въпроса.

Джули придоби толкова ужасено изражение, че сърцето на Грейси се сви от съчувствие.

Боби Том скръсти ръце пред гърдите си.

– Горната напречна греда е на десет фута над терена. Вертикалните стълбове се издигат най-малко на трийсет фута над нея. Ето го сега и въпросът ми към теб, скъпа, но преди да ми отговориш, не бива да забравяш, че в момента сърцето ми е в твоите ръце. – Грейси затаи дъх в очакване. – За да имаш шанса да станеш госпожа Боби Том Дентън, кажи ми точните размери на лентата, закрепена на върховете на двете странични греди.

Джули рязко подскочи от ръба на ваната.

– Зная отговора, Боби Том! Зная го!

Боби Том застина неподвижен.

– Наистина ли?

* Един фут се равнява на 30,48 сантиметра. – Бел. прев.

** Един инч се равнява на 2,54 сантиметра. – Бел. прев.

Грейси не можа да се сдържи и тихо се изкиска. Ако Джули отговореше на въпроса му, Боби Том щеше да си получи заслуженото.

– Четири инча на шейсет инча!

Боби Том се удари в гърдите.

– Ах, бейби! Направо ми изтръгна сърцето и го стъпка най-безмилостно.

Лицето на Джули се сгърчи.

– Отговорът е четири инча на *четирийсет и осем* инча. Четирийсет и осем инча, скъпа. Само дванайсет инча ни делят от вечното брачно блаженство. Не помня кога за последен път съм бил толкова потиснат.

Грейси видя как той прегърна Джули и я целуна най-нежно. Този мъж може и да беше най-безсрамният шовинист в Северна Америка, но не можеше да не се възхити на дързостта му. Тя наблюдаваше очаровано как ръката му, загоряла, силна мъжка ръка, се изви около чудесно заобленото дупе на Джули, за да я потуша успокоително. В отговор неволно се стегнаха и мускулите по дупето на самата Грейси.

Гостите се размърдаха и неколцина от мъжете се качиха на подиума, за да поднесат съболезнованията си на красивата губеща.

– Да вървим – подкани я Бруно, като улови ръката на Грейси. И преди тя да успее да го спре, той я тласна силно напред.

Грейси затаи дъх от тревога. Това, което бе започнало като съвсем безобидно недоразумение, сега заплашваше да излезе извън контрол. Извърна се припряно към мъжа.

– Бруно, има нещо, за което непременно трябва да поговорим. Още сега. Наистина е много смешно, но...

– Хей, Бруно! – Отнякъде до тях се довлече още един як мъжага, но този се отличаваше с яркочервената си коса. Първо огледа Грейси, след което удостои Бруно с един критичен поглед.

– Не е достатъчно гримирана. Знаеш, че Боби Том харесва жените гримирани. И се надявам под тази перука да се крие руса коса. Както и да има по-големи цици. Сакото ѝ е прекалено широко, за да се разбере какво крие под него. Нали имаш цици, кукло?

Грейси не бе сигурна кое беше по-смайващо: да я питат за циците ѝ или че я нарекоха „кукла“? За миг загуби и ума, и дума.

– Бруно, кого си ми довел?

Стомахът ѝ натежа като напълнен с олово, щом чу гласа на Боби Том. Той бе пристъпил до края на подиума с ваната и се взираше в нея с огромен интерес, но в тъмносините му очи се мерна нещо като замисленост.

Бруно потупа касетофона.

– С момчетата си казахме, че няма да е зле да те изненадаме с едно малко забавление.

С нарастващ ужас Грейси видя как широка усмивка огря лицето на Боби Том, разкривайки два реда блестящи равни бели зъби. Погледът му срещна нейния и тя се почувства сякаш крачеше прекалено забързано по пътечка за бягане в някоя фитнес зала.

– Хайде, ела тук, сладурче, за да може добрият стар Боби Том да те поогледа по-добре, преди да си започнала. – Мекият му тексаски провлечен говор погали тялото ѝ, като замая обичайния ѝ здрав разум. Може би тъкмо заради това изтърси първото, което ѝ дойде на ум:

– Аз... тъ... първо трябва да се гримирам.

– Не се притеснявай за това.

Младата жена ахна смутено, когато Бруно я тласна още по-напред. Преди да успее да се дръпне, голямата ръка на Боби Том я обгърна през талията. Напълно вцепенена, Гейси сведе очи към дългите му пръсти, които само преди малко се бяха залепили за дупето на Джули, но сега я издърпваха върху подиума, по-близо до него.

– Направете малко място за дамата, момичета.

Обзета от тревога, Грейси се вторачи в жените, излизаци от ваната, за да я наблюдават. Опита се да му обясни:

– Господин Дентън, непременно трябва да ви кажа кой ме изпраща...

Бруно натисна бутона на касетофона и гласът ѝ се загуби, заглушен от шумната музика на „Стриптийзборката“*. Всички присъстващи мъже започнаха да подвикват и подсвиркват. Боби Том ѝ намигна окуражаващо, освободи я от прегръдката си и се отдръпна, като седна върху най-близкия камък, за да се любува на шоуто.

Бузите на Грейс горяха. Стоеше сама в средата на подиума и всички в помещението се взираха в нея. Всички тези съвърше-

* Популярна мелодия на Дейвид Роуз. – Бел. прев.

ни представители на двата пола чакаха нея, невзрачната Грейси Сноу, да се съблече!

- Хайде, бейби!
- Не бъди срамежлива!
- Поразкърши се, скъпа!

Докато някои от мъжете надаваха съвсем животински крясъци, една от жените сложи два пръста между устните си и изсвири оглушително. Грейси изгледа множеството безпомощно. Те започнаха да се заливат от смях, също както съучениците ѝ от девети клас в часа по английски, когато се изместиха подпльнките на сутиена ѝ. Единствената разлика бе, че този път се бе изправила срещу стадо животни, държащи се в съзвучие с дивашката си природа и очевидно убедени, че неохотата ѝ да се разсъблече е част от представлението.

Но докато стоеше вцепенена пред тях, идеята, че погрешно я бяха взели за стриптийзьорка, внезапно ѝ се стори по-малко смущаваща от мисълта, надвиквайки силната музика да изкрещи обяснението си на цялата тази отбрана светска тълпа, които мигом щяха да разберат каква провинциална недодялана нещастница е тя.

От Боби Том Дентън я делиа около пет метра. Грейси внезапно осъзна, че трябва само да се озове достатъчно близо до него, за да може да му прошепне коя е. След като той разбере, че е изпратена от студиото „Уиндмил“, толкова ще се притесни от недоразумението, че ще се погрижи тя да изчезне дискретно от сцената и ще ѝ съдейства напълно.

Ново изригване на животински крясъци заглуши музиката от касетофона. Злочестата Грейси предпазливо протегна десния си крак с няколко сантиметра и изгъна върха на старомодната си черна обувка. Отново се разнесе дружен смях.

- Точно така!
- Покажи ни какво можеш!

Сега вече ѝ се струваше, че от Боби Том я делят стотици километри. Като придърпа нагоре полата на тъмносиния си костюм, тя се наведе леко към него. Още изсвирвания се присъединиха към смеха, когато подгъвът на полата ѝ стигна до върха на коляното.

- Много си секси, бейби! Обичаме те!
- Смъкни тая перука!

Бруно се изтъпанчи пред тълпата и описа голям кръг с по-

казалеца си. Отначало Грейси не проумя какво искаше той, но скоро се досети, че я подканваше да остане с лице към Боби Том, докато се съблича. Тя преглътна мъчително и се извърна към онези невероятни тъмносини очи.

Боби Том бутна назад стетсъна си и заговори, достатъчно силно, за да го чуе тя.

– Остави перлите за накрая, скъпа. Обичам една дама да е с перли.

– Започна да ни става скучно! – измуча единият от мъжете. – Свали нещо, де!

Грейси едва не изгуби контрол. Единствено мисълта какво ще каже работодателката ѝ, ако побегне от къщата, без да изпълни мисията си, я накара да се стегне. Грейси Сноу нямаше да избяга! Тази работа бе възможността, която бе чакала цял живот, затова нямаше да подвие страхливо опашка при първия признак за надвиснала беда.

С предпазливи движения свали самото си. Боби Том я дари с одобрителна усмивка, сякаш току-що бе направила нещо удивително. Трите метра, които все още ги делиаха, вече ѝ изглеждаха като милион километри. Той праметна глезена си в каубойския ботуш върху коляно и халатът му се разтвори още повече, като оголи мускулестото му бедро. Скованите ѝ пръсти неусетно изпуснаха самото ѝ.

– Точно така, скъпа. Наистина много те бива. – Очите му заискриха от възхищение, все едно тя бе най-талантливата танцьорка, която някога бе виждал, а не най-неопитната и некадърната.

С поредица от тромави движения Грейси се приближи към него. Стараеше се да не обръща внимание на прекалено шумните окуражителни възгласи, надигащи се от всички страни.

– Действително го даваш много добре – пак я похвали той. – Не мисля, че някога съм виждал подобно представление.

С последното поклащане на бедрата тя се добра до него, свалила само самото си, и успя да застави скованите си устни да се опитат да изобразят нещо като приветлива усмивка. За нещастие, тъкмо когато се навеждаше към ухото му, за да обясни шепнешком затрудненото положение, в което неволно се бе озовала, бузата ѝ закачи периферията на стетсъна и го килна настрана. Той оправи шапката с едната си ръка, а с другата придърпа Грейси в скута си.

Шумната музика заглуши смаяното ѝ възклицание. Замря, изгубила дар слово от усещането на твърдото му тяло под нейното, и на мускулестите гърди, притиснати в нея.

– Нуждаеш ли се от помощ, скъпа? – Ръката му се протегна към най-горното копче на блузата ѝ.

– О, не! – Тя се вкопчи в ръката му.

– Интересно го даваш, скъпа. Малко по-бавно от обичайното, но вероятно още си нова в занаята. – Ухили ѝ се, но по-скоро развеселено, отколкото похотливо. – Как се казваш?

Трябваше да преглътне притеснено, за да може да отговори.

– Грейси... Грейси Сноу. Госпожица Сноу – додаде, като закъснял опит да постави някаква психологическа дистанция помежду им. – Не съм...

– Госпожица Сноу. – Изговори думите бавно, сякаш за да ги вкуси с наслада, както се опитваше изискано вино. Излъчваната от мощното му тяло топлина я замайваше и тя се опита да се надигне от скута му.

– Господин Дентън...

– Само блузката, скъпа. Момчетата започнаха да губят търпение. – И преди да успее да го спре, той разкопча копчето на яката на бялата ѝ блуза. – Сигурно си нова. – Върхът на показалеца му се плъзна по вдлъбнатината на шията ѝ, от което цялата изтръпна. – Мислех, че вече познавам всичките момичета на Стела.

– Да, аз... искам да кажа, не, аз съм...

– Не се притеснявай. Справяш се много добре. И имаш много хубави крака, ако не възразяваш, че ти го казвам. – Пъргавите му пръсти освободиха още едно от копчетата на блузата ѝ.

– Господин Дентън!

– Госпожице Сноу?

Грейси зърна в очите му същите развеселени искри, както преди малко, когато задаваше на Джули трудни въпроси за историята на американския футбол, и тя осъзна, че бе разкопчал следващото копче, разкривайки секси сутиена ѝ, в бледо прасковено, с повдигнати, силно изрязани чашки с форма на мида. Порочното ѝ бельо, глупава глезотия на една невзрачна жена, беше най-дълбоко пазената ѝ тайна. Горката Грейс не можа да съдържи отчаяния си стон.

От гълпата се надигнаха бурни одобрения, ала не заради прасковения ѝ секси сутиен. Възторгът на присъстващите беше зара-

ди една от сирените край ваната, която бе смъкнала горнището на бикините си и бурно го въртеше над главата си. Грейси тутакси установи, че за пищните форми на непозната конкурентка е нужно нещо по-солидно от сутиен с размерите на нейния.

Мъжете заръкопляскаха и затропаха с крака. Грейси побърза да се възползва от разсейването им, за да се опита да закопчее копчетата на блузата си, ала Боби Том улови пръстите ѝ и нежно ги стисна в дланта си.

– Май нашата Кенди те изпревари, госпожице Сноу.

– Мисля че... Може би... – Тя преглътна с усилие. – Има нещо, за което трябва да поговорим. Насаеме.

– Искаш да танцуваш само за мен? Това е адски мило от твоя страна, но гостите ми ще останат безкрайно разочаровани, ако аз видя повече, отколкото те.

Грейси едва сега усети, че той бе успял да откопчее копчето на колана на полата ѝ и дори бе започнал да сваля ципа.

– Господин Дентън!

– Наричай ме Боби Том, скъпа. Всички ми казват така. – Около ъгълчетата на очите му се появиха бръчици, сякаш се смееше на някаква страхотна шега, която само той разбираше. – Е, това вече действително ме заинтригува. Не мисля, че някога съм виждал стриптийзърка с чорапогашник.

– Не съм стриптийзърка!

– Разбира се, че си. Защо иначе ще си смъкваш дрехите пред банда пияни футболисти?

– Не съм си смъквала дрехите... Ох!

Пръстите му, привикнали ловко да се справят с всевъзможни изплъзвания на топката, я освободиха от блузата с такава лекота, все едно бе хартия. Грейси събра цялата си сила и се оттласна от скута му, за да усети, за свой позор, как в следващия миг полата ѝ се смъкна до глезените.

Ужасената млада жена моментално се наведе, за да я вдигне. Докато я закопчаваше около кръста си, лицето ѝ бе почервеняло като божур. Как можеше една жена, която се гордееше с дарбата си безупречно и ефективно да организира всичко, да позволи да се случи всичко това? Страбчи блузата си и се обърна лице в лице с него, колкото и да ѝ бе неприятно.

– Аз не съм стриптийзърка!

– Така ли? – Той измъкна нова пура от джоба на халата си и я повъртя между пръстите си.

Грейси забеляза, че никак не остана изненадан от признанието ѝ. Думите ѝ обаче привлякоха вниманието на най-близките му гости и тя осъзна как плановете ѝ да поговорят насаме бързо се стопяват. Опита се да говори колкото може по-тихо, почти шепнешком:

– Получи се ужасно недоразумение. Не виждате ли, че съвсем не приличам на стриптийзърка?

Той захапа незапалената си пура и след като я изгледа небрежно от главата до петите, заговори с нормален тон:

– Колкото до това, трудно е да се каже. Последната стриптийзърка, която се яви пред мен, беше облечена като монахиня, а пък по-предишната страхотно добре имитираше Мик Джагър.

Някой спря музиката и над тълпата надвисна неестествена тишина. Въпреки решимостта си да запази самообладание, тя повече не можеше да говори спокойно. С трескави движения закопча сакото, което преди малко бе свалила.

– Моля ви, господин Дентън, може ли да поговорим някъде насаме?

Той въздъхна и се надигна от камъка.

– Предполагам, че така ще е по-добре. Но трябва да ми дадеш дума, че ще си останеш с дрехите. Няма да е честно аз да те видя гола, а гостите ми да не могат да се порадват на гледката.

– Обещавам ви, господин Дентън, че *никога* няма да ме видите гола!

Той я изгледа замислено.

– Сигурен съм в добрите ти намерения, скъпа, но съдейки по опита си, се съмнявам, че ще успееш да ми устоиш.

Машабът на егото му я слиса.

– Предполагам, че ще е по-добре да отидем в кабинета ми, където да проведем частния разговор, за който толкова настояваш. – Хвана я за ръката и я поведе извън подиума.

Докато прекосяваха просторното помещение, приличащо на пещера, тя си припомни, че той не изглеждаше ни най-малко изненадан от признанието ѝ, че не е стриптийзърка. Беше твърде хладнокръвен, твърде спокоен и прекалено открито се забавляваше с цялата ситуация. Но преди мисълта ѝ да стигне до логично заключение, червенокосият футболист, който преди това бе говорил с нея, пристъпи напред и тупна приятелски Боби Том по рамото.

– По дяволите, Боби Том. Надявам се поне тази да не забременее.

 2 

— Още от самото начало знаехте, че не съм стриптийзърка, нали?

Боби Том затвори зад тях вратата на кабинета.

— Не бях сигурен.

Грейси Сноу съвсем не беше глупава.

— Смятам, че сте знаели – рече твърдо.

Той посочи към блузата ѝ и тя отново видя малките бръчици в ъгълчетата на убийствено красивите му очи, на които никоя жена не можеше да устои.

— Закопчала си копчетата накриво. Искаш ли да ти помогна да ги оправиш? Не, предполагам, че не искаш.

Нищо не се получаваше така, както го бе планирала. Какво имаше предвид приятелят на Боби Том, когато подхвърли, че се надява тя да не забременее? Припомни си и коментара на Уилоу по адрес на един от актьорите, който преди няколко години бил въввлечен в няколко дела за бащинство. Сигурно са говорили за Боби Том. Очевидно той беше един от онези отвратителни мъже, които съблазняват слаби и уязвими жени, а после с лека ръка ги зарязват. Яд я беше на нея си, но трябваше да признае, че един толкова неморален мъж я бе очаровал, макар и за кратко.

Обърна се с гръб към него, за да оправи копчетата на блузата си и да възвърне самообладанието си. Като приключи с това и отново се обърна, тя се озова пред най-колосалното излагане на показ на нечий егоцентризъм, което някога бе виждала.

Целият кабинет представляваше нещо като храм за прослава на успешната футболна кариера на Боби Том Дентън. Увеличени снимки висяха закачени по всички възможни места на стените, боядисани в имитация на сив мрамор. На някои от тях той бе с екипа на Тексаския университет, но на повечето снимки бе с екипа на „Чикаго Старс“ – в небесносиньо и златисто. На няколко от снимките беше скочил във въздуха, с изпънати пръсти на краката, извил тяло в елегантна дъга, за да сграбчи летящата топка. Имаше и снимки в близък план, с небесносиня каска на главата, с изрисувани върху нея три златни звезди, поставил единия си крак пред другия, грациозен като балетист. Лавиците

бяха отрупани със спортни трофеи, почетни грамоти и окачени в рамки дипломи.

Грейс проследи с поглед Боби Том, докато той се настаняваше, лениво и грациозно, в кожен въртящ се стол, зад грамадно бюро с гранитен плот, като че ли излязло от сериала „Семейство Флинстоун“. Върху бюрото се мъдреше лъскав сив компютър, а до него – телефон, последен писък на високите технологии. Тя си избра едно кресло, разположено под серия рамкирани корици на списания, някои от които го показваха как целува великолепна блондинка край страничната линия на игрището. Грейси я позна – беше виждала снимката ѝ в една статия в списание „Пийпъл“. Името ѝ беше Фийби Съмървил Кейлбоу, красивата собственичка на „Чикаго Старс“.

Боби Том погледна Грейс и зъгълчетата на устните му се извиха нагоре.

– Скъпа, не искам да наранявам чувствата ти, но тъй като може да се каже, че съм нещо като експерт в тази област, ми се струва редно да те информирам, че ако си търсиш работа за през нощта, не е зле да се замислиш по-скоро за касиерка в някоя денонощна бензиностанция, отколкото да се посвещаващ на кариерата на стриптийзърка.

Грейси не беше много добра в раздаването на смразяващи погледи, но сега се опита да даде най-доброто, на което бе способна.

– Вие съзнателно направихте всичко възможно, за да ме засрамите.

Той също даде най-доброто, на което бе способен, за да се престори на дълбоко засегнат и наранен.

– Никога не бих причинил това на една дама.

– Господин Дентън, подозирам, че много добре знаете, че съм изпратена тук от Уилоу Крейг, продуцент на студиото „Уиндмил“, със задача...

– Бъхъ. Искаш ли чаша шампанско, кока-кола или нещо друго? – Телефонът му зазвъня, но той не му обърна внимание.

– Не, благодаря. Още преди четири дни трябваше да сте пристигнали в Тексас за началото на снимките на „Кървава луна“ и...

– А какво ще кажеш за бира? Забелязах, че напоследък все повече жени пият бира.

– Аз не пия.

– Така ли?

Вместо делово, прозвуча предвзето, което може би не беше най-доброто поведение, когато си имаш работа с толкова необуздан мъж, затова се опита да бъде по-любезна.

– Самата аз не пия, господин Дентън, но нямам нищо против тези, които употребяват алкохол.

– Казвам се Боби Том, скъпа. Никои не ме нарича другояче.

Говореше ѝ като каубой, току-що завърнал се от дълго преследване на избягал добитък, но като го гледаше как я преценява с насмешка, заподозря, че бе по-умен, отколкото се представяше.

– Добре тогава, Боби Том. Договорът, който си подписал с „Уиндмил“...

– Нещо не ми приличаш на онези от Холивуд, госпожице Сноу. Откога работиш за „Уиндмил“?

Тя се престори на много заета с оправянето на перлите си. Телефонът отново зазвъня и той отново не му обърна внимание.

– Работа като асистент продукция. От доста време.

– И откога по-точно?

Нямаше как да избегне отговора, но му отвърна с достойнство. Вирна брадичка преди да изрече:

– Скоро ще стане месец.

– Толкова дълго? – Той явно изглеждаше развеселен.

– Аз съм много компетентна. Постъпих на тази работа със солиден опит във фирменото управление, а освен това притежавам отлични комуникативни умения. – Можеше да добави, че умее да плете дебели ръкавици за хващане на дръжките на горещи тенджери, да рисува украса по керамични прасенца и да свири на пиано „Доброто старо време“.

– Впечатляващо – рече той, след като подсвири удивен. – И с каква работа се занимаваше преди?

– Аз... въ... ръководех старчески дом „Сенчести поляни“.

– Старчески дом? Доста отговорна работа. А откога си в този бизнес?

– Отраснала съм в „Сенчести поляни“.

– Отраснала си в старчески дом? Колко интересно. Познавах един, който бе отраснал в изправителен дом – просто защото баща му беше пазач там, – но не очаквах да срещна някой, който е израсъл в старчески дом. Да не би родителите ти да са работили там?

– Родителите ми бяха собственици. Баща ми почина преди

десет години и след това помагах на майка ми да го поддържа. Неотдавна тя го продаде и се премести във Флорида.

– И къде се намира този старчески дом?

– В Охайо.

– В Кливланд? Или в Кълъмбъс?

– В Ню Грънди.

Той се усмихна.

– Не мисля, че някога съм чувал за Ню Грънди. И как попадна от там в Холивуд?

Трудно ѝ бе да остане съсредоточена пред убийствено съблазнителната му усмивка, но тя продължи решително.

– Уилоу Крейг ми предложи работа, защото се нуждаеше от някой, на когото да разчита, а освен това беше силно впечатлена от начина, по който ръководех дейността на „Сенчести поляни“. Баща ѝ живееше там, преди да почине миналия месец.

Когато Уилоу, шеф на студиото „Уиндмил“, ѝ предложи работа като асистент на продукцията, Грейси направо не можеше да повярва на късмета си. Макар че длъжността беше на най-ниското ниво в йерархията, а заплатата – доста скромна, Грейси категорично възнамеряваше да докаже, че може да напредне бързо в бляскавата си нова професия.

– Господин Ден... ъъ, Боби Том... има ли някаква причина, поради която все още не си се явил за началото на снимките?

– О, има една доста основателна причина. Искаш ли ментови дражета? Тук някъде в бюрото трябва да се намира цяло пакетче. – Започна да опипва ръбовете на гранитния плот. – Май ми е трудно да напипам чекмеджетата. Опасявам се, че ще ми е нужно длето, за да ги отворя.

Тя се усмихна, но още в следващия миг осъзна, че той отново избягна отговора на въпроса ѝ. Ала тъй като тя бе свикнала да разговаря с разсеяни хора, реши да подходи от съвсем друга посока.

– Имаш необикновена къща. Отдавна ли живееш тук?

– От две години. Самият аз не я харесвам много, но архитектурата наистина се гордее с нея. Нарича я градско жилище от Каменната ера с японско и таитянско влияние. Аз бих я нарекъл просто „грозна“. Но изглежда се хареса на хората от списанието, защото я снимаха многократно. – Той се отказа от търсенето на бонбончетата и отпусна ръка върху клавиатурата на компютъра. – Понякога се прибирам у дома и намирам череп на крава да лежи до ваната или кану наред с дневната, всички

онези странни неща, изтипосани в снимките от списанията, за да изглеждат по-достоверни, макар че нормалните хора никога не държат такива глупави вещи в домовете си.

– Сигурно е трудно да живееш в къща, която не ти харесва.

– Притежавам цял куп, така че няма голямо значение.

Тя примигна от изненада. Повечето хора, които познаваше, трябваше да работят цял живот, за да изплатят една къща. Искаше да го попита колко къщи притежава, но реши, че няма да е разумно да се разсейва от основната си мисия, заради която бе тук. Телефонът отново започна да звъни, но и този път домакинят ѝ дори не го погледна.

– Това е първият ти филм, нали? Винаги ли си искал да бъдеш актьор?

Той я погледна неразбиращо.

– Актьор? О, да... отдавна искам.

– Вероятно нямаш представа, че отлагането на снимките дори само с един ден струва хиляди долари. Студиото „Уиндмил“ е малко и независимо, така че не може да си позволи такива разходи.

– Ще ми ги приспаднат от хонорара.

Перспективата явно не го притесняваше и тя го изгледа замислено. Той си играеше с мишката, поставена върху сива подложка до клавиатурата. Пръстите му бяха дълги и тънки, а ноктите – късо изрязани, но китката му, показваща се от маншета, изглеждаше здрава и силна.

– Тъй като нямаш голям опит като актьор, ми хрумна, че може да си малко изнервен заради цялата тази работа. Ако се страхуваш...

Той се изправи зад бюрото и заговори меко, но с определена настойчивост, която досега не бе доловила в интонацията му.

– Боби Том Денгън не се страхува от нищо, скъпа. Запомни го.

– Всеки се страхува от нещо.

– Не и аз. Когато си прекарал по-голямата част от живота си, изправен срещу единайсет яки мъжаги, готови на всичко, за да ти изтръгнат червата през носа, такива неща като правенето на филми нямат голямо въздействие.

– Разбирам. Все пак вече не си футболист.

– О, аз винаги ще си остана футболист, по един или друг начин. – За миг си помисли, че зърна някаква пустота в очите му, нещо като отчаяние. Но той говореше толкова сухо и дело-

во, че тя реши, че само така ѝ се е сторило. Боби Том заобиколи бюрото и се приближи към нея.

– Може би ще е по-добре да се обадиш по телефона и да съобщиш на шефката си, че в един от близките дни ще бъда там.

Той най-после успя да я ядоса. Младата жена се изправи в целия си ръст от метър и шейсет и четири.

– Ще кажа на шефката си единствено, че утре следобед двамата ще отлетим за Сан Антонио и оттам ще продължим за Телароса.

– Ние?

– Да. – Още от самото начало знаеше, че трябва да е твърда с него, иначе той ще спечели незаличимо предимство пред нея. – В противен случай ще се озовеш насред много неприятен съдебен процес.

Той почеса брадичката си замислено.

– Мисля, че спечели, скъпа. Кога е полетът ни?

Тя го изгледа подозрително.

– В дванайсет и четирийсет и девет.

– Добре.

– Ще дойда да те взема в единайсет. – Внезапната му капитулация я изпълни с подозрение и думите ѝ прозвучаха повече като въпрос, отколкото като заявление.

– Може би ще е по-лесно да се срещнем на летището.

– Ще те взема от тук.

– Много мило от твоя страна.

И в следващия миг Боби Том я хвана за лакътя, избутвайки я във вратата на кабинета.

Впълти се в ролята на безупречен домакин, като ѝ показа гонг от шестнайсети век и една скулптура на пода, изработена от вкаменено дърво, но само след минута и половина тя се озова сама насред алеята за автомобили.

От прозорците струеше светлина и музиката се лееше към нея в ухания на нощен въздух. Докато го вдишваше, очите ѝ се разшириха от копнеж. Това бе първото ѝ диво парти, но ако не грешеше, току-що бе изхвърлена от него.

На следващия ден, в осем сутринта, Грейси отново пристигна пред къщата на Боби Том Дентън. Преди да напусне мотела, тя позвъни в „Сенчести поляни“, за да провери как са госпожа Фенър и господин Маринети. Макар да бе загър-

била живота си в старческия дом, тя си оставаше загрижена за хората, които бе изоставила преди три седмици. Олекна ѝ, като узна, че и двамата се подобряват. Позвъни и на майка си, но Фран Сноу беше на път за часа си по водна аеробика във вилата си в Сарасота и нямаше време за разговори.

Грейси паркира колата си на улицата, където не се виждаше от къщата заради храстите, но тя можеше да наблюдава алеята за автомобили пред нея. Внезапната сговорчивост, проявена снощи от Боби Том, я бе направила подозрителна, а тя нямаше намерение да оставя нищо на случайността.

През по-голямата част от изминалата нощ се беше разкъсвала между смущаващи еротични сънища и изнервящо будувание. Тази сутрин, докато бе под душа, си изнесе строга лекция. Нямаше никаква полза да си повтаря, че Боби Том не е най-красивият, най-възбуждащият и най-секси мъж, когото някога бе виждала, защото той бе точно такъв. Затова беше още по-важно да си напомня, че зад сините му очи, ленив чар и безкрайна вежливост се крие опасна комбинация от чудовищно его и остър ум. На всяка цена трябваше да остане нащрек.

Мислите ѝ бяха прекъснати от ретро форд „Тъндърбърд“, спортен модел, който се спусна на заден ход по алеята. И по-неже очакваше подобно предателство, тя завъртя рязко ключа за запалването, натисна педала за газта и рязко подкара взетата под наем кола, за да блокира пътя на форда. После изключи двигателя, грабна чантата си и изскочи навън.

Ключовете за колата ѝ издрънкаха в джоба на последната ѝ модна издънка – прекалено широка за нея рокля, с цвят на горчица, чиято предна част се премяташе. Надяваше се да изглежда едновременно елегантна и делова, но вместо това приличаше на старомодна повлекана на средна възраст. Потропането от токовете на каубойските ботуши на Боби Том отекваше по алеята, когато се насочи към нея. В походката му се долавяше само леко накуцване. Грейси огледа нервно дрехите му. Копринената му риза, щампована с пурпурни палми, бе затъкната в чифт идеално избелели и безукорно разръфани дънки, плътно прилепващи към тесните му бедра и стройни крака на спортист, и то по такъв начин, че за нея бе невъзможно да откъсне очи от онези части по тялото му, в които бе по-добре да не приковава погледа си.

Успя да се окопоти едва когато той повдигна леко периферията на перленосивата си шапка „Стетсън“.

– Добро утро, госпожице Грейси.

– Добро утро – отвърна тя рязко. – Не очаквах да станеш толкова рано след снощния купон.

Минаха няколко секунди, докато се взираше в нея. Макар че очите му бяха полупритворени, тя долови някаква напрегнатост в тях, прикрита зад привидното му безразличие, което я накара още повече да настръхне.

– Не се очакваше да се появиш тук преди единайсет часа – промърмори той.

– Да, но подраних.

– Виждам и със сигурност ще ти бъда много признателен, ако дръпнеш колата си, за да не ми запречва пътя. – Ленивото му провлачено говорене контрастираше с лекото присвиване на устните му.

– Съжалявам, но не мога да го направя. Тук съм, за да те придружа до Телароса.

– Не искам да бъда неучтив, скъпа, но не се нуждая от бодигард.

– Не съм бодигард, а придружител.

– Каквото и да си, бих искал да преместиш колата си.

– Разбрах, но ако не те заведе в Телароса в понеделник сутринта, със сигурност ще ме уволнят, затова няма да отстъпя.

Той отпусна ръка на бедрото си.

– Разбирам проблема ти и затова ще ти дам хиляда долара, за да се махнеш оттук и повече да не се връщаш.

Грейси го зяпна изумено.

– Е, добре, да ги направим хиляда и петстотин, заради неудобството, което ти причинявам.

Грейси винаги бе предполагала, че само като я погледнат, хората разбират, че е почтена личност. Мисълта, че той е могъл да си помисли, че е способна да приеме подкуп, я обиди много повече, отколкото да я сбъркат със стриптийзърка.

– Не правя такива неща – процеди тя бавно.

Той изпусна дълга въздишка на съжаление.

– Наистина жалко, защото независимо дали ще вземеш парите или не, опасявам се, че днес следобед няма да се кача с теб на онзи самолет.

– Да не се опитваш да ми кажеш, че смяташ да развалиш договора си?

– Не. Само ти съобщавам, че ще стигна сам в Телароса.

Тя не му повярва.

– Ти си подписал договора по своя воля. Не само че си задължен от закона да го спазваш, но имаш и морално задължение.

– Госпожице Грейси, говориш също като учителка от неделното училище.

Тя побърза да сведе очи. А той само се изсмя шумно и поклати глава.

– Май е вярно. Бодигардът на Боби Том Дентън е една проклета учителка от неделното училище.

– Вече ти обясних, че не съм твой бодигард. Аз съм само придружител.

– Боя се, че ще трябва да си потърсиш някой друг, когато да придружаваш, понеже съм решил да пътувам до Телароса с колата си, а не със самолет. Зная, че за една изискана дама като теб няма да е прилично да се натика в тъндърбърда с мъж с моята репутация. – Пристъпи към нейната кола и се наведе, за да се вгледа през прозореца откъм седалката до шофьора, търсейки ключовете ѝ за колата. – Притеснявам се да ти призная това толкова открито, госпожице Грейси, но нямам кой знае колко добра репутация, когато става дума за жени.

Тя припна след него, като упорито се стараяше да не се вторачва в избелелите му дънки, още по-плътно пристегнали бедрата му, когато се наведе напред.

– Няма достатъчно време, за да стигнеш до Телароса. Уилоу очаква да сме там довечера.

Боби Том се изправи и се усмихна.

– Непременно ѝ предай поздравите ми, когато се видиш с нея. А сега ще преместиш ли колата си?

– Твърдо не.

Той наведе глава и я поклати в израз на съжаление, след което пристъпи пъргаво напред, сграбчи дръжката на чантата на Грейси от рамото ѝ и я изхлузи от ръката ѝ.

– Веднага ми я върни! – Тя подскочи към него, за да сграбчи демодираната черна чанта.

– С удоволствие. Но след като намеря ключовете за колата ти. – Пак ѝ се ухили, този път още по-мило, докато държеше чантата по-далеч от нея и я пребъркваше.

Грейси определено нямаше никакво намерение да се впуска в ръкопашна схватка с него, затова прибягна до най-строгия си тон:

– Господин Дентън, веднага ми върнете чантата. Разбира се,

че ще бъдете в понеделник в Телароса. Подписали сте договор, в който...

– Извинявай, но ще те прекъсна, госпожице Грейси, макар да ми е ясно, че просто не те сдържа да докажеш правотата си, но точно сега времето ме притиска. – Върна ѝ чантата, след като не успя да намери в нея това, което търсеше, и закричи обратно към къщата.

Грейси отново се втурна след него.

– Господин Дентън, въ, Боби Том...

– Бруно, може ли да излезеш за малко?

Бруно се появи от гаража с мърляв парцал в ръка.

– Трябва ли ти нещо, Би Ти?

– Разбира се. – Обърна се към Грейси. – Извинявай много, госпожице Сноу.

И без повече предупреждения той плъзна ръце под мишниците ѝ и започна да я прегърсва.

– Престани! – Тя се опита да се отскубне от ръцете му, но Боби Том Дентън не би могъл да стане най-добрият рисийвър в Националната футболна лига, ако позволяваше на движещи се обекти да се изплъзват от захвата му. Горкото момиче дори не успя да помръдне, когато той започна да я опипва от горе надолу.

– Кротувай и ще приключим с това без кръвопролитие. – Дланите му се плъзнаха по гърдите ѝ.

Дишането ѝ секна. Толкова бе вцепенена, че дори не успя да помръдне.

– Господин Дентън!

Ъгълчетата на очите му се присвиха.

– Между впрочем имаш много добър вкус по отношение на белъто. Нямахте как да не го забележа снощи. – Премести дланите си към талията ѝ.

Лицето ѝ пламна от срам.

– Спри! Веднага!

Ръцете му се заковаха на място, щом напипаха нещо издуто в джоба ѝ. Със самодоволна усмивка Боби Том измъкна от там ключовете ѝ.

– Върни ми ги!

– Би ли отместил онази кола, Бруно? – Подхвърли му връзката с ключовете, сетне повдигна леко шапката си към Грейси: – Приятно ми беше да се запознаем, госпожице Сноу.

Смаяна, тя го гледаше как крачи надолу по алеята към гъндърбърда и се качва в него. Хукна подире му, само за да осъзнае, че Бруно вече влизаше в нейната кола, спряна в края на алеята.

– Не пипай тази кола! – диво изкрещя тя и се втурна към него.

Двигателите на гъндърбърда и наетата от Грейси кола избумтяха едновременно. И като се озърна безпомощно назад и напред между двата автомобила – единият готов да потегли, а другият още препречващ пътя на първия – тя се изпълни с непоклатимото опасение, че ако сега позволи на Боби Том да ѝ се изплъзне, никога повече няма да се добере до него. Той имаше къщи навсякъде и цяла армия от лакеи, които да го пазят от хората, с които не желаше да се среща. Трябваше да го спре сега или завинаги губеше всякакъв шанс.

Колата ѝ, подкарана от Бруно, се стрелна напред и освободи края на алеята.

Грейси мигновено се извърна към гъндърбърда.

– Не тръгвай! Трябва да отидем на летището!

– Желая ти всичко хубаво – Боби Том ѝ махна жизнерадостно за сбогом и даде на заден ход.

За един кошмарен миг тя видя как се връща в „Сенчести поляни“, за да поеме работата, която ѝ бяха предложили новите собственици. Дори ѝ замириса на лизол и болкоуспокояващи мазила. Припомни си вкуса на преварения зелен боб и картофеното пюре, залети с мазен жълтеникав сос. В съзнанието ѝ като на филмова лента преминаха годините, които я очакваха, през които ще носи ластични чорапи и дебели вълнени жилетки, докато скованите ѝ от артрит пръсти ще се опитват да изсвирят на разстроено пиано в старчески дом „Луна по жътва“*. И щеше да остарее, преди да е имала шанса да бъде млада.

– Не!

Викът се изтръгна от дъното на съществуването ѝ, от мястото, обитавано само от мечтите, от всички онези разкошни мечти, които щяха завинаги да ѝ се изплъзнат.

Хукна към гъндърбърда, тичаше колкото може по-бързо, а чантата я удряше тежко отстрани. Боби Том вече бе извърнал глава, за да провери движението по улицата, преди да слезе на платното, затова не я видя когато тя се втурна към него. Сър-

* Песен на Нейл Йънг и филм на Грег Суорц за живота в един старчески дом. – Бел. прев.

цето ѝ биеше до пръсване. В следващата секунда той щеше да изчезне от погледа ѝ, за да я обрече на доживотна монотонност. Отчаянието ѝ даде сили и тя се затича още по-бързо.

Той стигна края на алеята и завъртя волана. Тя се затича още по-енергично. Въздухът изпълни дробовете ѝ. Дишането ѝ се накъса. Тъндърбърдът започна да ускорява точно в мига, в който тя го настигна. С вик Грейси се хвърли презглава откъм дясната врата на спортното кабрио.

– *По дяволите!*

От рязкото заковаване на спирачките тялото ѝ се прекатури на седалката с главата напред. Лактите ѝ се удариха в постелката на пода, а краката ѝ останаха да висят над вратата. Примигна изплашено, докато се опитваше да се вкопчи в нещо. Студеният въздух се плъзна отзад по бедрата ѝ и чак тогава разбра, че полата се е вдигнала над главата ѝ. Унижена до смърт, тя трескаво се помъчи да я дръпне надолу и в същото време да намърда в колата висящата половина от тялото си.

Чу невероятно вулгарни псувни, които несъмнено само футболистите си разменяха. Никога не бе чувала подобни мръсни думи в „Сенчести поляни“. Обикновено се изкрещяваха на една сричка, но заради провлачения говор на Боби Том прозвучаха като две. Най-после върна полата си на мястото ѝ, миг след като се стовари на седалката, останала без дъх.

Изтекоха още няколко секунди, преди да събере достатъчно сили, за да посмее да го погледне. Той се визираше замислено в нея, опрял лакът на волана.

– Питам само от любопитство, скъпа – някога говорила ли си с лекаря ти да ти предпише някакви успокоителни?

Тя извърна глава и се загледа напред.

– Виж какво, госпожице Грейси, работата е там, че съм тръгнал към Телароса и ще пътувам сам.

Тя го изгледа недоверчиво.

– Тръгваш *сега*?

– Куфарът ми е в багажника.

– Не ти вярвам.

– Истина е. Сега би ли се разкарала от колата?

Тя поклати упорито глава, надявайки се той да не се досети, че силите ѝ са на изчерпване.

– Трябва да тръгна с теб. Длъжна съм да остана до теб, докато не стигнеш до Телароса. Това ми е работата.

Един мускул потрепна на челюстта му. Грейси с ужас осъзна, че най-после бе успяла да пробие черупката му на престорена вежливост на момче от провинцията.

– Не ме принуждавай да те изхвърля – процеди той с нисък, решителен тон.

Тя пренебрегна тръпките на ужас, пролазили по гръбнака ѝ.

– Винаги съм смятала, че е по-добре споровете да се решават с компромиси, а не с груба сила.

– Играл съм в Националната футболна лига, скъпа. Разбирам само от груба игра.

С тези заплашителни думи той се пресегна към своята врата и тя се досети, че след броени секунди ще бъде до нея, за да я сграбчи и изхвърли на улицата. Бързо, преди той да успее да натисне дръжката на вратата си, тя го улови за ръката.

– Не ме изхвърляй, Боби Том. Зная, че те дразня, но ще се постарая да не съжالياваш, че пътуваш с мен. Ще се увериш, че си струва да изтърпиш компанията ми.

Той се извърна бавно към нея.

– Какво точно имаш предвид?

Самата тя не знаеше какво имаше предвид. Беше изрекла думите импулсивно, защото не можеше да понесе мисълта, че ще трябва да позвъни на Уилоу Крейг, за да ѝ съобщи, че Боби Том е потеглил сам за Телароса. Много добре знаеше какво ще ѝ отговори Уилоу.

– Имам предвид точно това, което казах – повтори тя, като се надяваше да се измъкне, без да се впуска в подробности.

– Когато хората казват подобно нещо, обикновено предлагат пари. Това ли правиш?

– Категорично не! Ненавиждам подкупите. Освен това ти явно имаш толкова много пари, че не знаеш какво да ги правиш.

– Това е вярно, но какво тогава имаше предвид?

– Аз... Ами... – Тя трескаво затърси някакъв проблем на вдъхновение. – Да шофирам! Това е! Ти ще можеш да си починеш, а аз ще се нагърбя с шофирането. От шестнайсетгодишна имам шофьорска книжка и никога не съм била глобявана.

– И действително ли се гордееш с това? – Той поклати глава, удивен от хрумването ѝ. – За твое нещастие, скъпа, аз не позволявам на никого да кара колите ми. Няма начин. Май накрая наистина ще трябва да те изхвърля от колата.

Той отново се пресегна към дръжката на вратата си и тя отново се вкопчи в ръката му.

– Тогава ще ти бъда навигатор.

Той я изгледа раздражено.

– Че за какво ми е навигатор? Толкова пъти съм пътувал по този маршрут, че мога да го измина със затворени очи. Не, скъпа, трябва да измислиш нещо по-добро.

В този миг тя чу странно извънпяване, но ѝ бе необходим един миг, за да се досети, че тъндърбърдът бе оборудван с телефон.

– Изглежда често ти се обаждат по телефона. Ще вдигам вместо теб.

– Последното, което искам, е някой да отговаря вместо мен.

Мислите ѝ трескаво запрепускаха.

– Ами тогава, хм, мога да ти разтривам раменете, докато шофираш, за да не ти се схванат жилите по врата и гърба. Много ме бива в масажите.

– Добро предложение, но трябва да признаеш, че то едва ли си струва човек да вземе нежелан пътник за целия път чак до Тексас. Може би само до Пиория, ако си вършиш добре работата, но не и по-далеч. Съжалявам, госпожице Грейси, но досега не ми предложи нищо, което да ме заинтригува.

Тя се напрегна да измисли нещо. Какво би могло да заинтересува един практичен и обигран мъж като Боби Том Дентън? Тя умееше единствено да организира развлеченията и отдиha на самотни възрастни хора, разбираше от някои специални диети и как да се комбинират различни лекарства, беше слушала достатъчно спомените на обитателите в старческия дом, за да има забележителни познания за маневрите на войските от Втората световна война, обаче не можеше да си представи какво от всичко това би могло да убеди Боби Том да промени решението си.

– Притежавам отлично зрение. Мога да чета пътните знаци от невероятно голямо разстояние.

– Ловиш се за сламката, скъпа.

Тя се усмихна ентузиазирано.

– А чувал ли си удивителната история на Седма американска армия?

Той само я изгледа жалостиво.

Как можеше да го накара да промени решението си? От това,

на което бе станала свидетел миналата нощ, тя остана с убеждението, че той се интересува само от две неща: футбол и секс. Познанията ѝ за спорта бяха минимални, а колкото до секса...

Сърцето ѝ едва не подскочи в гърлото, когато една опасна и много неморална идея изникна в мозъка ѝ. Какво ще стане, ако в замяна му предложеше тялото си? Веднага се ужаси от себе си. Как можеше въобще да ѝ хрумне подобно нещо? Нито една интелигентна, съвременна жена, която се възприема като феминистка, никога дори за миг не би и помислила... Самата идея... От всички други... Това определено беше следствие от тайния ѝ грях, че си позволяваше прекалено много сексуални фантазии.

Защо пък не?, прошепна едно дяволче в нея. *За кого толкова се пазиш?*

Той е развратник!, напомни тя на похотливата част в себе си, която ѝ бе толкова трудно да потиска. *Освен това той не би се заинтересовал от мен.*

А как ще знаеши, ако не опиташ?, продължи неуморно дяволчето. *Нали от години си мечтаеш за нещо подобно. Не си ли обеща, че в новия ти живот една от най-важните ти цели ще бъде да придобиеш сексуален опит?*

Мислите ѝ неволно бяха обсебени от видението как Боби Том Дентън навежда голото си тяло над нейното. Кръвта ѝ запулсира трескаво по вените ѝ. Цялата ѝ кожа настръхна. Сякаш усещаше силните му ръце да се плъзгат по бедрата ѝ, да ги разтварят, да докосват...

– Нещо не е наред, ли, госпожице Грейси? Струва ми се, че нещо почервения. Като някой, на когото току-що са разказали мръсен виц.

– Явно сексът е единственото, за което мислиш! – кресна тя.

– Какво?

– Отказвам да спя с теб, само за да ми разрешиш да те придружа! – Ужасена от себе си, тя закри устата си с ръка. *Какво бе направила?*

Очите му блеснаха развеселени.

– Глупости.

Идеше ѝ да умре. Как можа така да се изложи? Преглътна с усилие.

– Прости ми, ако съм си направила невярно заключение. Зная, че съм най-обикновена жена. Сигурна съм, че не би се

заинтересувал сексуално от мен. – Лицето ѝ стана още по-червено, когато осъзна, че с това само влошаваше още повече положението си. – Нито пък аз бих се заинтересувала – додаде забързано.

– Стига, Грейси, никоя жена не е обикновена.

– Много си любезен и аз го оценявам, но това не променя фактите.

– Сега вече привлече любопитството ми. Може да имаш право, че си обикновена и така нататък, но е трудно да се каже, след като се обличаш така. Нищо чудно под тези дрехи да се крие тяло на богиня.

– О, не – отрече тя с безцеремонна откровеност. – Мога да те уверя, че тялото ми е съвсем обикновено.

Крайчетата на устните му отново се повдигнаха.

– Не ме разбирай погрешно, но се доверявам повече на собствената си преценка, отколкото на твоята. Все пак съм нещо като познавач.

– Забелязах.

– Мисля, че снощи се изказах за краката ти.

Тя се изчерви и се напъна да измисли подходящ отговор, но опитът ѝ във воденето на интимни разговори с отракани мъжкарите бе толкова скромен, че се затрудни какво точно да каже.

– Ти също имаш много хубави крака.

– Ами, благодаря ти.

– И торсът ти е хубав.

Той се засмя шумно.

– По дяволите, госпожице Грейси, май днес ще те оставя да ми правиш компания, макар и само за да ме забавляваш.

– Наистина ли?

Той сви рамене.

– Защо не? И без това след раздялата ми с футбола се държа като луд.

Направо не можеше да повярва, че Боби Том е променил мнението си. Той се подсмяхна, докато вадеше куфара ѝ и помоли Бруно да върне колата ѝ на агенцията за коли под наем. Веселото му настроение обаче помръкна, когато отново се настави зад волана. Изглежда я строго.

– Няма да останеш с мен през целия път до Тексас, така че още сега се откажи от тази мисъл. Обичам да пътувам сам.

– Разбрах.

- Само за няколко часа. Може би до границата на щата. В минутата, в която започнеш да ме дразниш, ще те оставя на най-близкото летище.
- Сигурна съм, че няма да се наложи.
- Не разчитай на това.



Информация за предстоящи заглавия,
откъси от книгите и полезни връзки можете
да откриете на нашия сайт:

www.ibis-press.eu

**Библио.бг - платформа за
електронни книги и списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

